Nr. 2. Kraków, 15 lutego 1923 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika Urzędowego“: Kraków, Województwo, ulica Basztowa, liczba 22

Należytości za poszczególne egzemplarze Dziennika i ogłoszenia winny przesyłać Starostwa oraz inne instytucje i osoby prywatne prenumerujące Dziennik w drodze Pocztowej Kasy Oszczędności na konto Nr. 38.002 Kasy skarbowej Nr. II w Krakowie z zaznaczeniem: „na rachunek Województwa w Krakowie „Dochody“ Dział II Ministerstwa Spraw Wewnętrznych § 6 poz. 1“.

Dziennik urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

Cena Nr. 2 Mp. 800·—.

Wykaz ważniejszych ustaw i rozporządzeń ogłoszonych: w „Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej“ i w „Monitorze Polskim“.

Koleje żelazne.

Dz. Ust. Nr. 3 poz. 17. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dn. 12 grudnia 1922 r. w sprawie zmiany w przepisach o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania, oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 28. Rozporządzenie Ministra Kolei żel. z dn. 23 grudnia 1922 r. o wprowadzeniu tymczasowej polsko-niemieckiej komunikacji sąsiedzkiej.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 29. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dn. 23 grudnia 1922 r. o wprowadzeniu tymczasowej komunikacji towarowej pomiędzy Polską (z wyłączeniem polskiego Górnego Śląska) z jednej, a Polską (włączając w to stacje zarządzanych przez Polskę kolei obszaru W. M. Gdańska) z drugiej strony przez polski i niemiecki Śląsk Górny.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 30. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z 23 grudnia 1922 r. o wprowadzeniu tymczasowej komunikacji towarowej pomiędzy polskim G. Śląskiem z jednej strony, a resztą Polski (włączając w to stacje zarządzanych przez Polskę kolei obszaru W. M. Gdańska) z drugiej strony, przez niemiecki Śląsk Górny.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 69. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z 26 stycznia 1923 r. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej, obowiązującej na polskich kolejach państwowych.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 72. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dn. 26 stycznia 1923 r. o zmianach i uzupełnieniach Taryfy Ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Obywatelstwo.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 58. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 12 grudnia 1922 r. w przedmiocie wykonania ustawy z 26 września 1922 r. o uregulowaniu prawa wyboru obywatelstwa polskiego przez obywateli b. cesarstwa austr. lub b. królestwa węgierskiego i prawa wyboru obywatelstwa obcego przez b. obywateli tych państw, posiadających obywatelstwo polskie.

Poczty i Telegrafy.

Dz. Ust. Nr. 7 poz. 46. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 10 stycznia 1923 r. w sprawie zmian w rozporządzeniach z 13 maja i 23 sierpnia 1922 r. o postępowaniu z pocztowemi przesyłkami niedoręczalnemi, bez adresu oraz przedmiotami znalezionemi.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 59. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 18 stycznia 1923 r. w sprawie podwyższenia wynagrodzenia funkcjonarjuszów poczto-

wych za czas pracy w pocztach ruchomych i za czas konwojowania poczty kolejami.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 60. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 18 stycznia 1923 r. w sprawie wynagrodzenia funkcjonarjuszów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych za służbę nocną.

Dz. Ust. Nr. 11 poz. 73. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 20 stycznia 1923 r. w sprawie podwyższenia opłat za rozmowy telefoniczne między Polską a Austrją.

M. P. Nr. 20 poz. 20. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z 10 stycznia 1923 r. w sprawie zmian w rozporządzeniach z 13 maja i 23 sierpnia 1922 r. o postępowaniu z pocztowemi przesyłkami niedoręczalnemi, bez adresu, oraz przedmiotami znalezionemi.

Praca i Opieka Społeczna.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 61. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 27 grudnia 1922 r. w przedmiocie zwolnienia funkcjonarjuszy związków komunalnych, tudzież ich zakładów i przedsiębiorstw od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego funkcjonarjuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonarjuszy w służbie publicznej.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 62. Rozporządzenie Ministra Pracy i O. S. z 28 grudnia 1922 r. dotyczące częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Pracy i O. S. z 2 stycznia 1922 r. w przedmiocie zastępczego ubezpieczenia pensyjnego funkcjonarjuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonarjuszy w służbie publicznej.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 63. Rozporządzenie Ministra Pracy i O. S. z dn. 16 stycznia 1923 r. w przedmiocie dodatków drożyźnianych do rent ubezpieczenia od wypadków dla osób, pobierających renty i dodatki do rent z Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 64. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społ. z 17 stycznia 1923 r. w przedmiocie przedłużenia terminu urzędowania dotychczasowego zarządu Zakładu ubezp. od wypadków we Lwowie.

Przemysł i Handel.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 32. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 30 grudnia 1922 r. o zmianie rozporządzenia z dn. 27 stycznia 1922 r. w przedmiocie wykonywania dozoru nad kotłami parowemi.

Dz. Ust. Nr. 8 poz. 52. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 12 stycznia 1923 r. w przedmiocie opłat za legalizowanie gazomierzy.

M. P. Nr. 19 poz. 18. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z 28 grudnia 1922 r. w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Roboty Publiczne.

Dz. Ust. Nr. 8 poz. 51. Rozporządzenie Ministra Robót Publ. z dn. 30 grudnia 1922 r. w przedmiocie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych na drogach publicznych.

M. P. Nr. 17 poz. 16. Rozporządzenie Ministra Robót Publ. z dn. 8 grudnia 1922 r. o podwyższeniu taks egzaminacyjnych dla ubiegających się o upoważnienie do przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i studniarskich (rurmistrzów) na obszarze b. zaboru austr.

M. P. Nr. 25 poz. 27. Przepisy dotyczące obsadzania dróg drzewami.

Skarbowość.

Dz. Ust. Nr. 3 poz. 11. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19 grudnia 1922 r. w sprawie podwyższenia djet należnych funkcjonarjuszom państw. w razie podróży służbowych do Niemiec. W. M. Gdańska i na G. Śląsk.

Dz. Ust. Nr. 3 poz. 12. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 30 listopada 1922 r. w przedmiocie uzupełnienia § 7 ustępu do p. 10 rozp. z 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem.

Dz. Ust. Nr. 3 poz. 13. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przem. i Handlu z 30 listopada 1922 r. w przedmiocie zmiany brzmienia punktu 10 art. 10 rozp. o taryfie celnej z 11 czerwca 1920 r.

Dz. Ust. Nr. 3 poz. 14. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 15 grudnia 1922 r. celem wykonania rozp. Rady Ministrów z 23 listopada 1922 r. w sprawie ujednostajnienia opodatkowania kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 3 poz. 15. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 22 grudnia 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od poświadczeń odbioru, zamieszczanych na asygnacjach władz i urzędów państwowych.

Dz. Ust. Nr. 3 poz. 16. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 29 grudnia 1922 r. w celu wykonania rozp. Rady Ministrów z 21 grudnia 1922 r. w sprawie podwyższenia podatku od zużycia olejów mineralnych na obszarze Rzeczypospolitej.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 27. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 4 stycznia 1923 r. w przedmiocie podwyższenia opłat od zgłoszeń statystycznych przy zagranicznym obrocie towarów.

Dz. Ust. Nz. 5 poz. 34. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 5 stycznia 1923 r. w przedmiocie uchylenia ustawy o poborze należytości ekwiwalentowej w b. dzielnicy austrjackiej.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 35. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 5 stycznia 1923 r. o zwinięciu Kas skarbowych, istniejących poza siedzibą inspektoratów skarbowych w Małopolsce.

Dz. Ust. Nr. 7 poz. 47. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 15 stycznia 1923 r. w sprawie zwolnienia koksu zagranicznego od 40% podatku.

Dz. Ust. Nr. 8 poz. 53. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Min. Sprawiedliwości z dn. 13 listopada

1922 r. uzupełniające rozp. z 13 maja 1922 r. w sprawie opłat stemplowych od weksli.

Dz. Ust. Nr. 8 poz. 54. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Min. Przem. i Handlu z dn. 18 stycznia 1923 r. w sprawie podwyższenia podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 68. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 18 stycznia 1923 r. w przedmiocie uzupełnienia § 5 ust. a) rozporządzenia z 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem.

Dz. Ust. Nr. 11 poz. 74. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 stycznia 1923 r. o wprowadzeniu opłaty wywozowej od cukru.

Dz. Ust. Nr. 12 poz. 77. Ustawa z dn. 31 stycznia 1923 r. o wypuszczeniu Serji IV biletów skarbowych.

Dz. Ust. Nr. 12 poz. 78. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 1 lutego 1923 o wypuszczeniu Serji IV. biletów skarbowych.

Dz. Ust. Nr. 12 poz. 79. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1923 r. o zmianie cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych oraz o ściągnięciu dodatkowej opłaty monopolowej od zapasów tychże wyrobów.

Dz. Ust. Nr. 12 poz. 80. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Min. Przem. i Handlu z dn. 25 stycznia 1923 r. w sprawie uzupełnienia wykazu towarów, zawartego w § 1 rozp. z dn. 26 lipca 1922 r. w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i ulgowego.

M. P. Nr. 5 poz. 5. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 5 stycznia 1923 r. w przedmiocie zmiany terminu zamknięcia sprzedaży oraz ceny emisyjnej 8% państw. pożyczki złotej z r. 1922.

M. P. Nr. 17 poz. 15. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 17 stycznia 1923 r. w przedmiocie zmiany ceny emisyjnej 8% państw. pożyczki złotej z r. 1922.

M. P. Nr. 24 poz. 26. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 stycznia 1923 r. w przedmiocie zmiany ceny emisyjnej 8% państwowej pożyczki złotej z r. 1922.

M. P. Nr. 28 poz. 30. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 3 lutego 1923 r. w przedmiocie zmiany ceny emisyjnej 8% państwowej pożyczki złotej z r. 1922.

Sprawiedliwość.

M. P. Nr. 14 poz. 13. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 4 stycznia 1923 r. o zniesieniu kancelarji notarjalnej w Radomyślu Wielkim oraz o utworzeniu drugiej kancelarji notarjalnej w Mielcu w okręgu sądu okr. w Tarnowie.

M. P. Nr. 23 poz. 24. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 20 listopada 1922 r. o uzupełnieniu statutu organizacyjnego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Urzędnicze sprawy.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 25. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 21 grudnia 1922 r. w sprawie podwyższenia normalnych djet dziennych.

Dz. Ust. Nr. 8 poz. 48. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 11 stycznia 1923 r. w przedmiocie liczenia czasu służby urzędnikom i profesorom szkół akademickich w wypadkach przejścia ich do służby sędziowskiej lub prokuratorskiej.

Wojskowe sprawy.

Dz. Ust. Nr. 6. poz. 38. Rozporządzenie Rady Ministrów z 11 stycznia 1923 r. w sprawie uposażenia wojskowych zawodowych w stanie nieczynnym.

Zagraniczne sprawy.

Dz. Ust. Nr. 4 poz. 18. Ustawa z dn. 7 kwietnia 1922 r. o ratyfikacji porozumienia międzynarodowego, dotyczącego utworzenia Biura Centralnego patentów na wynalazki, podpisanego w Paryżu 15 listopada 1920 r.

Dz. Ust. Nr. 4 poz. 19. Konwencja handlowa między Polską a Austrją, podpisana w Warszawie 25 września 1922 r. zatwierdzona ustawą z 26 września 1922 r.

Dz. Ust. Nr. 4 poz. 20. Oświadczenie rządowe z dn. 8 stycznia 1923 r. w przedmiocie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji handlowej między Polską a Austrją, podpisanej w Warszawie 25 września 1922 r.

Dz. Ust. Nr. 5. poz. 23. Oświadczenie rządowe z 28 grudnia 1922 r. w sprawie przedłużenia ogólnego terminu dla wnoszenia spraw do Mieszanego Trybunału rozjemczego.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 24. Oświadczenie rządowe z dn. 31 gruduia 1922 r. w sprawie przystąpienia Belgji do międzynarodowej Konwencji o zakazie używania białego (żółtego) fosforu przy wyrobie zapałek, podpisanej w Bernie 26 września 1906 r.

Dz. Ust. Nr. 9 poz. 55. Oświadczenie rządowe z dn. 30 grudnia 1922 r. w przedmiocie przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Międzynarodowej Konwencji Opiumowej, podpisanej w Hadze 23 stycznia 1922 r. i do protokołu zamknięcia III Konferencji Opiumowej, podpisanego w Hadze 25 czerwca 1914 r. Międzynarodowa Konwencja Opiumowa.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 56. Oświadczenie rządowe z 15 stycznia 1923 r. w przedmiocie przystąpienia Republiki Finlandzkiej do Międzynarodowego Porozumienia z dn. 18 maja 1904 r. i do Międzynarodowej Konwencji z dn. 4 maja 1910 r. podpisanych w Paryżu, dotyczących zwalczania handlu żywym towarem.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 57. Oświadczenie rządowe z 19 stycznia 1923 r. w przedmiocie ratyfikacji przez Szwajcarję Konwencji Międzynarodowej z 21 czerwca

1920 r. dotyczącej utworzenia w Paryżu Międzynarodowego Instytutu Chłodnictwa.

Zdrowie Publiczne.

Dz. Ust. Nr. 10 poz. 67. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 19 stycznia 1923 r. o taksie aptekarskiej (prace przy recepturze).

M. P. Nr. 27 poz. 29. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 24 stycznia 1923 roku w przedmiocie opłat za analizy wykonywane w Państwowym Instytucie Farmaceutycznym.

Zwalczanie nadużyć handlu pośredniczącego.

Dz. Ust. Nr. 5 poz. 36. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 11 stycznia 1923 r. o tępieniu nadużyć handlu pośredniczącego przedmiotami powszedniego użytku.

Rozporządzenia i okólniki.

I. Wydział prezydjalny.

Odpis.

Ministerstwo Spraw Wewnętrzn. Nr. A. O. 3227. Warszawa, 3 stycznia 1923.

W przedmiocie sposobu podawania do wiadomości ogółu rozporządzeń władz państwowych, wymagających szczególnej publikacji.

Okólnik Nr. 1.

Do Wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) P. Delegata Rządu w Wilnie.

Celem zapobieżenia stałemu i gwałtownemu wzrostowi wydatków na druk publikacji urzędowych, zarządzam, co następuje:

Rozplakatowywanie drukowych rozporządzeń (obwieszczeń) władz będzie miało w przyszłości miejsce jedynie wówczas, gdy taka forma publikacji jest wyraźnie przepisana, albo wynika z treści publikowanego rozporządzenia (np. rozporządzenia dotyczące poboru wojskowego, najważniejszych spraw z dziedziny bezpieczeństwa publicznego, ograniczeń w ruchu nadgranicznym itp.). Na zachodzącą konieczność wyjątkowego użycia systemu rozplakatowywania rozporządzeń, będą władze wyższe zwracały w konkretnych wypadkach uwagę władz niższych, o ile forma rozplakatowywania nie wynika już z obowiązujących przepisów. W ten sposób stanie się rozplakatowywanie sposobem publikacji obwieszczeń stosowanym wyjątkowo, w wypadkach szczególnie ważnych.

Poza określonemi wyżej nielicznemi wypadkami rozplakatowywania będą rozporządzenia władz państwowych, wymagające ogłoszenia ich ludności, podawane do wiadomości publicznej w sposób prostszy i tańszy, niż rozplakatowywanie.

W szczególności w miastach (z wyjątkiem największych) i w miasteczkach będą rozporządzenia obwieszczane przez odczytanie ich publiczności, zgromadzonej za pomocą odgłosu bębna; wybębniania uskuteczniać należy — poza wypadkami nagłymi — w miejscu i w czasie wskazanym potrzebami i zwyczajami lokalnemi (np. w dni targowe, dni świąteczne po nabożeństwach itp.). Wybębnianie może być oczywiście zastąpione, gdzie zwyczaj taki istnieje, przez zwoływanie ludności zapomocą dzwonka lub w inny sposób, praktykowany dotąd w danej miejscowości. W każdym razie jednak, oprócz tego rodzaju publikacji, winno być rozporządzenie pisane na maszynie, czy też ręką, wywieszone na tablicy w urzędzie gminnym, oraz w Starostwie, z zaznaczeniem daty wywieszenia.

Analogiczny sposób publikacji będzie stosowany i w gminach wiejskich: i tutaj rozporządzenia władz, wymagające szczególnego podania ich do wiadomości ludności, będą nie rozplakatowywane, lecz odczytywane wobec mieszkańców danej miejscowości, zgromadzonych zapomocą sygnału bębna, dzwonka lub trąbki. Następować to będzie, o ile nie idzie o obwieszczenia pilne — z reguły w niedzielę, względnie w dni świąteczne. Podobnie jak w gminach miejskich, będą i tutaj rozporządzenia poza ich ustnem ogłoszeniem wywieszane na tablicy gminnej, względnie sołtysa, z zaznaczeniem daty affigowania. Stosowaniem przedstawionego wyżej sposobu ogłaszania rozporządzeń władz państwowych osiągnie się z jednej strony zmniejszenie wydatków na druki, z drugiej zaś strony uzyska się w znacznym stopniu gwarancję, że treść rozporządzeń dotrze do wiadomości także analfabetów, stanowiących zwłaszcza po wsiach i miasteczkach znaczny odsetek ludności. Ze względu na dodatnie strony wprowadzonego obecnie systemu publikacji, zechce Pan dołożyć wszelkich starań, aby postanowienia niniejszego okólnika były w praktyce ściśle przestrzegane.

Minister: w z. (—) *K. Lenc* w. r.

L. S. Za zgodność:
Kancelarja Główna Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

L. 259/pr./1. Kraków, dnia 14 stycznia 1923 r.

Wszystkim PP. Starostom w obrębie Województwa krakowskiego

do wiadomości i wydania dalszych zarządzeń.

Wojewoda: *Dr Gałecki* w. r.

Odpis.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Nr. BB. 2859. Warszawa, 8 lutego 1923 r.

Podwyższenie opłat paszportowych.

Okólnik Nr. 9.

Do wszystkich PP. Wojewodów, P. Wojewody śląskiego w Katowicach, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Dep. V. Ministerstwa Spraw Wewnętrzn. w Poznaniu i Delegata Rządu w Wilnie.

Zmieniając rozporządzenia z dnia 25 listopada 1921 r. i z dnia 2 maja 1922 r. w sprawie przepisów, dotyczących wydawania paszportów zagranicznych i wiz „Monitor Polski“ z r. 1921 Nr. 275 i z r. 1922 Nr. 103) zarządzam, co następuje:

1. Opłatę za paszport zagraniczny, ustaloną w § 1 rozporządzenia z dnia 25 listopada 1921 r. podwyższa się do Marek 30.000;

2. Opłatę za wizy, ustaloną w § 2 rozporządzenia z dnia 25 listopada 1921 r. podwyższa się do Marek 10.000;

3. Opłatę za paszport zagraniczny, tzw. „wielokrotny“, ustaloną rozporządzeniem z dnia 2 maja 1922 r., podwyższa się do Marek 75.000;

4. Opłatę za książeczkę paszportową podwyższa się do Marek 1.000;

5. Powyższe rozporządzenie obowiązuje od dnia 15 lutego b. r.

Minister: (—) *Sikorski* w. r.

L. 1847/2 pr. Kraków, dnia 12 lutego 1923 r.

Okólnik Nr. 199.

Wszystkim PP. Starostom oraz Panu Dyrektorowi Policji w Krakowie

w ślad za tut. reskryptem z dn. 10 stycznia 1922 r. L. 327/2 pr. do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odebranie debitu pocztowego czasopismom.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych odebrało debit pocztowy czasopismom:

a) „Czernowitzer Allgemeine Zeitung“, wydaw. w Czerniowcach;

b) „Dos Naje Leben“, wyd. w Czerniowcach;

c) „Nasz Postup“, wyd. w Edmonton w Ameryce.

Przywrócenie debitu pocztowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przywróciło debit pocztowy dziennikowi rosyjskiemu „Nowoje Wremia“, wych. w Belgradzie.

II. Wydział administracyjny.

L. 77884/II./2 ex 1922. 12271 Kraków, 30 grudnia 1922.

Opłaty stemplowe od podań wnoszonych z zagranicy.

Do Panów Naczelników Wydziałów w Urzędzie Wojewódzkim, Starostów oraz Magistratu i Dyrekcji Policji w Krakowie.

Reskryptem z dnia 5 grudnia 1922 r. Nr. A. E. 11063 (okólnik Nr. 159) zwróciło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uwagę, że do władz krajowych wpływa wiele podań, zwłaszcza w sprawach obywatelstwa, stanu osobowego itd. od osób zamieszkałych za granicą. Podania te podlegają opłatom stemplowym, w myśl przepisów ogłoszonych powołanem wyżej rozporządzeniem minist. z dnia 8 maja 1922 roku, Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 319.

O ile podania te wnoszone są za pośrednictwem konsulatów polskich, konsulaty te pobierają od nich przepisaną opłatę konsularną. Opłata ta pokrywa opłatę stemplową i dlatego w tych wypadkach nie należy od petentów żądać uiszczenia opłaty stemplowej. Jeśli jednak chodzi o świadectwa wymienione w pozycjach 10, 11, 13, 14 lub 15 części 3-ciej taryfy w przedmiocie opłat stemplowych, winien urząd, który świadectwo wydał, podać właściwemu konsulatowi wysokość opłaty stemplowej, która w przypadku poszczególnym ma zastosowanie. W wypadkach tego rodzaju konsulat pobiera oprócz wyżej wymienionej opłaty konsularnej kwotę podaną mu przez urząd, który wydał świadectwo i zarachowuje na rzecz Skarbu Państwa, potwierdzając uiszczenie na czystopisie załatwienia względnie na świadectwie urzędu, mającego siedzibę w Polsce. Konsulaty nie będą zawiadamiały o uiszczeniu tych opłat urzędów, od których pochodzą czystopisy względnie świadectwa. Jeśli podanie, podlegające opłacie stemplowej nadeszło z zagranicy bezpośrednio od petenta bez uiszczenia przepisanej opłaty, odnośny urząd w Polsce winien załatwić je definitywnie mimo nieuiszczenia opłaty, a załatwienie względnie czystopis przesłać konsulatowi polskiemu, w którego okręgu petent mieszka, z prośbą o doręczenie załatwienia wzgl. czystopisu za uprzedniem uiszczeniem opłaty konsularnej, ewentualnie także opłaty od świadectwa. Pozostawienie bez biegu tego rodzaju podań, z powodu nieuiszczenia opłaty, byłoby niewłaściwe. Upoważnienie do tego rodzaju postępowania nadaje par. 15 rozp. min., o którem wyżej mowa. Zresztą Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na komunikat Ministerstwa Skarbu, ogłoszony w „Monitorze Polskim“ z dnia 24 listopada 1922 r. Nr. 268.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrzn. Nr. A. O. 3938. Warszawa, 20 grudnia 1922.

Wypłaty strat wojennych.

Do Pana Wojewody w Krakowie.

W częściowem załatwieniu sprawozdania z dnia 6 grudnia 1922 r. L. 60900/II./1. / 10331 w kwestji dokonania wypłat za poniesione straty wojenne oszacowane przez Komisje szacunkowe, oznajmia się, że w braku ustaw upoważniających Rząd Rzeczypospolitej do wypłat poszkodowanym strat wojennych — pomoc państwowa dla osób poszkodowanych wypadkami wojennemi, ograniczona jest do ram zakreślonych ustawą z dnia 18 lipca 1919 r. (D. U. Nr. 63 p. 368) o pomocy państwowej dla gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny, w szczególności do akcji prowadzonej przez powołane do życia przytoczoną ustawą Komisje zapomogowe, do których poszkodowani mogą się zwracać.

Sprawę wypłat zastępczych normuje ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 70, poz. 465.

L. II/1 79398 ex 1922. / 12432 Kraków, 28 stycznia 1923 r.

Wszystkim Starostwom Województwa krakowskiego oraz Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa

udziela się do wiadomości.

Za Wojewodę: *Węclewski* w. r.

VI. Wydział Przemysłu i Handlu.

Rozporządzenie

Ministra Robót Publicznych z dnia 8 grudnia 1922 w porozumieniu z Ministrami Wyznań religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Przemysłu i Handlu o podwyższeniu taks egzaminacyjnych dla ubiegających się o upoważnienie do przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i studniarskich (rurmistrzów) na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Na zasadzie § 13 ustęp 2 austr. ustawy z dnia 25 grudnia 1893 roku o urządzeniu tych rodzajów przemysłu budowlanego, które wymagają konsensu (austr. Dz. U. P. Nr. 193), zarządza się co następuje:

§ 1. Taksy do egzaminów, ustanowione rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 20 czerwca 1922 r. wydanem w porozumieniu z Ministrami Wyznań religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Przemysłu i Handlu dla ubiegających się o uprawnienie do przemysłu na budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i studniarskich (rurmistrzów), na obszarze b. zaboru austrjackiego („Monitor Polski" z roku 1922 Nr. 158, poz. 99), podwyższa się dwukrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych:
(—) *Łopuszański.*

Minister Wyznań Relig. i Ośw. Publ.:
Kumaniecki.

Minister Przemysłu i Handlu:
Strasburger.

VII. Wydział Rolnictwa i Weterynarji.

Odpis.

Ministerstwo Spraw Wojskowych, Gabinet Ministra L. 18021/22 G. M. 1. Warszawa, dnia 25 listopada 1922. Tel. 86-79. Dodatkowe warunki odnośnie do koni przedstawionych komisjom remontowym. Do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr państwowych w miejscu. Proszę uprzejmie o spowodowanie ogłoszenia w „Orędownikach Wojewódzkich" następującego komunikatu o dodatkowych warunkach, którym odpowiadać winny konie przedstawione do kupna komisjom remontowym. Ministerstwo Spraw Wojskowych podaje do wiadomości wszystkich zainteresowanych, że poczynając od roku 1923, komisje remontowe nie będą zakupywały ogierów i koni świeżo wyłożonych (z niewygojonemi ranami), jak również koni kurtyzowanych. Szef Gabinetu Ministra: (—) Szpakowski. Generał Brygady. — Za zgodność: Monasterska wr.

L. VII 2 — 78426/ ex 1922. / 11773. Kraków, 29 grudnia 1922.

Dodatkowe warunki odnośnie do koni przedstawionych Komisjom remontowym.

Wszystkim Starostwom Województwa krakowskiego i Magistratowi stoł. król. m. Krakowa przesyła się wskutek reskryptu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z 15 grudnia 1922, Nr. 3240, do wiadomości z poleceniem zawiadomienia interesowanych w sposób w miejscu używany.

Za Wojewodę: *Kowalikowski* w. r.

Odpis.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych. L. dz. 5-b. 77/23. Poznań, 4 stycznia 1923.

W sprawie czynszów dzierżawnych rewirów rybackich.

Do Pana Wojewody krakowskiego.

Do Ministerstwa tutejszego napływają ustawicznie skargi ludności Małopolski z powodu niskich czynszów opłacanych przez dzierżawców rewirów

rybackich. Wysokość czynszu wynosi w przeważnej części kilkanaście lub kilkadziesiąt marek rocznie. Nawet dobrowolne podwyższenie czynszu do 16.000. 28.000 i 40.000 Mk. za rewir rybacki nie odpowiada obecnie wartości dzierżawionych objektów i wzbudza słuszne niezadowolenie pobierających ten czynsz zbiorowych właścicieli wód.

Również taksa rewirowa, pobierana w odsetku do tak niskiego czynszu nie daje możności rozpocząć jakąkolwiek akcję w zakresie zarybiania i podniesienia kultury. Zastosowanie w wysokości opłacanych czynszów do stosunków obecnych z uwzględnieniem ostatniego spadku marki polskiej ułatwi stosunki dzierżawców do właścicieli, uspokoi ludność, uczyni zadość sprawiedliwości i zmniejszy kłusownictwo.

Za Ministra: podpis nieczytelny w. r.

Dyrektor Departamentu.

L. 639/VII/1 ex 1923. Kraków, 24 stycznia 1923.

Czynsze dzierżawne za rewiry rybackie.

Okólnik.

Wszystkim Starostwom w obrębie Województwa krakowskiego udziela się do wiadomości w ślad okólnika z 30 listopada 1921, L. 9084/VII/1 / 1107 ogłoszonego w tut. dzienniku urzędowym Nr. 3, ex 1921, str. 21, z poleceniem bezzwłocznego stosownego postąpienia po myśli wskazówek udzielonych powołanym okólnikiem, aby czynsze dzierżawne wód rewirowych unormowane zostały w stosunku do spadku waluty.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w r.

L: 834/VII/1 ex 1923. Kraków, 1 lutego 1923.

Nadzór i ochrona rybactwa.

Okólnik Nr. 144.

Do wszystkich Starostw w obrębie Województwa krakowskiego.

W ślad okólnika z 27 marca 1922 L. 17823/VII/1 / 2872 ogłoszonego w tut. Dzienniku urzędowym Nr. 4, ex 1922. Województwo wskutek reskryptu Minist. Rolnictwa i Dóbr państwowych z 20 stycznia 1923, Nr. 5679/23/Va 126/923, zwraca uwagę Starostwu na rozpowszechnienie się kłusownictwa na wodach zrewirowanych, co jest wynikiem obok nizkiego wymiaru kar w postępowaniu karno-administracyjnem (par. 80 ust. o ryb.), który po uchwaleniu przez Sejm przedłożenia rządowego znacznie zostanie podniesiony, przedewszystkiem niedostatecznego nadzoru nad rybołostwem,

Do tego powołani są w myśl par. 67 ust. o ryb. z dn. 31 października 1887 roku Nr. 37. Dz. u. kr. ex 1890, uprawnieni do rybołostwa w wodzie rewirowej.

Poleca się przeto Starostwu, aby przedewszystkiem spowodowało właścicieli rewirów i dzierżawców rewirów do ustanowienia odpowiedniej tak co do ilości, jak i jakości stałej straży rybackiej należycie wynagradzanej, do czego przedewszystkiem nadają się tacy ludzie, którzy już przy innej gałęzi gospodarstwa krajowego będąc strażnikami, mogą należycie spełniać swe obowiązki.

Następnie należy polecić właściwym Zwierzchnościom gminnym i posterunkom policji państwowej podając im nazwiska i miejsce zamieszkania strażników rybackich danego rewiru, aby w szczególności posterunki policji przy sposobności patrolowania, stwierdzały w odpowiedni sposób, czy ustanowiona straż rybacka spełnia należycie należące do niej czynności przepisane szczegółowo w par. 68, ust. o ryb. punkt 1, 2 i 3. — W razie stwierdzenia zaniedbania obowiązków ciążących na straży rybackiej przez któregokolwiek ze strażników, należy wezwać właściciela względnie dzierżawcę rewiru do zwolnienia go, ustanowienia innego w jego miejsce i zgłoszenia nowo ustanowionego strażnika do zatwierdzenia i zaprzysiężenia w terminie wyznaczonym stosownie do postanowień ust. z 16 czerwca 1872, Dz. pp. Nr. 84.

Dzierżawcom rewirów rybackich należy zwrócić uwagę, że jeżeli nie zastosują się do wezwania i nie ustanowią odpowiedniej straży rybackiej do ochrony dzierżawionego rewiru, będzie to traktowane jako niezastosowanie się do koniecznych wymogów prawidłowego urządzenia gospodarstwa rybnego w danym rewirze i może pociągnąć odjęcie dzierżawionego rewiru stosownie do postanowień par. 16 ustawy o rybołostwie.

Zarazem poleca się Starostwu pouczyć Zwierzchności gminne, posterunki policji państwowej, że stosownie do postanowień par. 79 ust. o ryb., są obowiązani czuwać nad przestrzeganiem przepisów ustawy o rybołostwie i dostrzeżone przekroczenia podawać do wiadomości Starostwa, celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności karnej.

Równocześnie poda Starostwo pomienionym organom jakie prawa i obowiązki (par. 68, ustęp 1, 2 i 3) ust. o ryb.) ma strażnik rybacki i przypomni im wydane instrukcje i zarządzenia na podstawie tut. na wstępie powołanego okólnika.

O stanie nadzoru wód rewirowych w powiecie, polecam Starostwu złożyć wyczerpujące sprawozdanie do końca marca br.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ł: VII/3 1153 ex 1923. Kraków, 8 lutego 1923.

Podwyższenie cen obowiązujących taryf dla obliczenia szkód lasowych.

Do wszystkich Starostw Województwa krakowskiego.

Reskryptem z dnia 13 kwietnia 1922 L. 19566/VII/3
3256
zarządzone zostało podwyższenie stawek taryfy do obliczenia szkód lasowych zrektyfikowanych w myśl tutejszego rozporządzenia z dnia 6 stycznia 1922 r., L. 13338/VII/3.
1817

Z uwagi, że zrektyfikowane stawki taryfy do obliczania szkód lasowych, ułożonej na podstawie załącznika D, do ustawy lasowej z dnia 3 grudnia 1852 Dz. U. P. Nr. 250, nie odpowiadają obecnym cenom, przeto Województwo zatwierdza sprostowaną przez Okręgowy Inspektorat lasowy na podstawie przeprowadzonych dochodzeń taryfę do obliczenia szkód lasowych według której ustanowiono następujące ceny:

Ceny drzewa miękkiego według rubryk dotychczasowej taryfy:

Rub.	1	38.000	Mk.
„	2	32.500	„
„	3	28.500	„
„	4	25.400	„
„	5	15.000	„
„	6	15.250	„
„	7	5.000	„
„	8	114.000	„
„	9	118.000	„
„	10	91.000	„
„	11	95.000	„
„	12	2.260	„
„	13	2.380	„
„	14	5.600	„
„	15	5.900	„
„	16	730	„
„	17	770	„

Ceny drzewa opałowego dla akacji, brzostu dęba, jaworu, jasionu, klonu, wiąza, buka i graba w rubrykach 1 do 7 włącznie, podnieść należy o 1/4 podanej powyżej wartości drzewa miękkiego.

Ceny drzewa materjałowego akacji, brzostu, dęba, jaworu, jasionu, klonu i wiąza od poz. 8 do 17 włącznie, należy podnieść o połowę podanej wartości drzewa miękkiego.

Ceny drzewa osiki, lipy, topoli, wierzby i leszczyny w rubrykach 1 do 17 włącznie należy zmniejszyć o 1/8 podanej wartości drzewa miękkiego.

Stawki dalszych rubryk są następujące:

Rub.	18	6.500	Mk.
„	19	7.500	„
Rub.	20	56	Mk.
„	21	112	„
„	22	168	„
„	23	28.000	„
„	24	850	„
„	25	10.000	„
„	26	7.500	„
„	27	10.000	„
„	28	10.000	„
„	29	7.500	„
„	30	1.000	„
„	31	4.000	„
„	32	500	„
„	33	500	„
„	34	500	„
„	35	1.000	„
„	36	1.000	„
„	37	200	„
„	38	7.000	„
„	39	5.600	„
„	40	3.600	„
„	41	2.800	„
„	42	1.700	„
„	43	850	„
„	44	280	„
„	45	55	„
„	46	35	„
„	47	20	„
„	48	30.000	„
„	49	20.000	„
„	50	4.000	„

Ceny powyższe stosować należy przy obliczaniu szkód z terminem ważności od dnia ogłoszenia taryfy w Wojewódzkim „Dzienniku urzędowym“.

Poleca się Starostwom zwrócić uwagę na podwyższenie taryfy do obliczenia szkód lasowych właścicielom majątków leśnych, położonych w obrębie tamtejszego powiatu z podaniem numeru „Dziennika urzędowego“.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odpis.

Główny Urząd Ziemski
Nr. 219/Pr. Warszawa, 20 stycznia 1923.

W sprawie cofnięcia upoważnienia do przeprowadzenia parcelacji.

Do Pana Wojewody w Krakowie.

Główny Urząd Ziemski niniejszem komunikuje, że upoważnienie do przeprowadzenia parcelacji większych posiadłości ziemskich wydane Polsko-Amerykańskiemu Bankowi Ludowemu w Krakowie, zostało cofnięte w dniu 29/IV. 1922 r.

Za prezesa: Podpis nieczytelny

Naczelnik Wydziału w. r.

L: VII/2 899 ex 1923. Kraków, 10 lutego 1923.

Wszystkim Starostwom Województwa krakowskiego do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

IX. Wydział Zdrowia Publicznego.

L. 269/IX. ex 1923. Kraków, 17 stycznia 1923.

Okólnik Nr. 61.

Oddawanie przez oddziały (zakłady) wojskowe do szpitali cywilnych osób uprawnionych do leczenia na koszt Ministerstwa Spraw wojskowych.

Do wszystkich Starostw w obrębie Województwa krakowskiego i Magistratu stoł. król. m. Krakowa.

Wedle zawiadomienia Ministerstwa Zdrowia Publicznego z 28 grudnia 1922 L. Z. 37996/8976/922 Ministerstwo Spraw wojskowych odezwą z 9 grudnia 1922 Nr. 21209/22 oznajmiło temuż Ministerstwu, iż uprawnionymi do leczenia na koszt Ministerstwa Spraw wojskowych są: oficerowie i równorzędni, ich rodziny (żona, dzieci nieletnie i rodzice, o ile są na utrzymaniu oficera), sanitarjuszki zatrudnione w szpitalach wojskowych, podoficerowie zawodowi i ich rodziny, oraz szeregowi niezawodowi. Sprawa uprawnienia do leczenia na koszt Min. Spraw wojskowych weteranów powstań narodowych z r. 1831, 1848, 1863 oraz emerytów wojskowych, zostanie uregulowana osobno. Rozkazy Ministerstwa Spraw wojskowych, Dziennik Rozkazów Nr. 2/22 poz. 44, Dział I. i Nr. 45/22 poz. 643, oraz rozporządzenie Ministerstwa Spraw wojskowych, wystosowane do Dowództw Okręgów korpusowych z daty 9 grudnia 1922 Nr. 21209/22 Wydz. II. postanawiają, iż osoby, uprawnione do leczenia na koszt Ministerstwa Spraw wojskowych mają być w zasadzie oddawane na leczenie do szpitali wojskowych.

Wyjątki od tej zasady, przewidziane w Rozkazie Nr. 2/22 poz. 44, Dział I. są następujące:

A) Oficerowie i równorzędni, chorążowie, szeregowi winni być kierowani:

1. Chorzy na gruźlicę, do sanatorjum Polskiego Czerwonego Krzyża w Zakopanem. Rozdziałem miejsc i rozliczeniem budżetowem w Polskim Czerwonym Krzyżu zajmują się D. O. K. Kraków. Chorzy oficerowie i równorzędni, obowiązani są wpłacać do kasy sanatorjum Czerwonego Krzyża co tydzień kwoty, równające się wysokości strawnego z dodatkiem drożyźnianym (Dz. Rozp. Nr. 43, 50 i 20), resztę dopiero pokrywa D. O. K. Kraków z Działu VII. par. 1 stosownie do umowy z P. K. O.

2. W razie nagłych zachorzeń, zagrażających życiu i wymagających natychmiastowej pomocy lekarskiej, do najbliższego szpitala lub zakładu leczniczego cywilnego, o ile brak na miejscu szpitala wojskowego lub innego zakładu leczniczego wojskowego, mogącego tej pomocy udzielić, a transport takich chorych byłby przeciwwskazany ze względów życiowych (indicatio vitalis).

3. Chorzy na ostre sprawy infekcyjne do szpitali cywilnych (powszechnych państwowych), o ile brak na miejscu lub w pobliżu zakładu leczniczego wojskowego (z wyłączeniem oddziałowych ich chorych), a dalszy transport ze względu na stan takich chorych lub na niedopuszczalność szerzenia się zarazy byłby przeciwwskazany.

4. Chore umysłowo osoby wojskowe, co do których zostało przeprowadzone postępowanie rewizyjne, względnie superrewizyjne z przyznaniem inwalidztwa — do odpowiednich zakładów i szpitali powszechnych i krajowych.

Koszta leczenia tych inwalidów pokrywa Ministerstwo Spraw wojskowych z przyznanego na ten cel budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej i koszta te w żadnym razie nie obciążają budżetu Ministerstwa Spraw wojskow. Działu VII. par. 1, 3.

B) Rodziny osób wojskowych zasadniczo i wyłącznie winny być umieszczane w szpitalach wojskowych. Koszta utrzymania i leczenia swych rodzin w szpitalach cywilnych ponoszą całkowicie osoby wojskowe (głowa rodziny), z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w p. p. 1, 2, 3 par. A. W tych wypadkach głowy rodzin płacą wysokość strawnego wraz z dodatkiem drożyźnianym, resztę pokrywa Kom. Korp. Oddziału, do którego przynależy dany wojskowy.

Rozporządzenie Ministerstwa Spraw wojskowych z dnia 9 listopada 1922 Nr. 21209 przepisuje w razie oddania osoby uprawnionej do leczenia na koszt Ministerstwa Spraw wojskowych do szpitala cywilnego następujące postępowanie:

1. Oprócz szczegółowo wypełnionych kart oddania do szpitala (San. 4 wzór L. 1) z rubryką „wyekwipowanie skarbowe, z którym chory odszedł do szpitala". Oddział wystawić powinien pokwitowanie odbioru chorego względnie rzeczy skarbowych, które po potwierdzeniu przez szpital cywilny, eskortujący zabiera do oddziału wysyłającego chorego.

2. Gdy ustanie konieczność leczenia w szpitalu cywilnym względnie transport takiego chorego (chorej) do szpitala wojskowego jest możliwy, szpital cywilny zawiadamia o tem oddział, który chorego oddał na leczenie, oddział winien wówczas chorego zabrać i postąpić z nim według orzeczenia szpitala cywilnego.

Szpital cywilny, oddając chorego względnie ozdrowieńca wystawia dla niego dokument, w którym potwierdza: okres leczenia, rozpoznanie, orze-

czenie co do dalszego postępowania oraz ewentualnie spis zwracanych skarbowych przedmiotów.

Powyższe postanowienia Ministerstwa Spraw Wojskowych podaję do wiadomości z poleceniem stosownego zawiadomienia zarządów szpitali cywilnych, położonych na terytorjum P. P. Starostów (Magistratu) oraz zarządzam, aby szpitale te przy przyjmowaniu na leczenie osób, uprawnionych do leczenia na koszt Ministerstwa Spraw Wojskowych przestrzegały powyższych postanowień, a w szczególności:

1) aby przyjmowały te osoby na leczenie jedynie za kartą oddania do szpitala, wystawioną przez oddział względnie zakład wojskowy;

2) aby kwitowały władzom wojskowym odbiór chorych, przesłanych do szpitala za kartą, a ewentualnie także odbiór rzeczy skarbowych, oddanych z chorych;

3) aby z chwilą ustania konieczności leczenia chorego w szpitalu cywilnym, względnie, gdy okaże się możliwość transportu chorego do szpitala wojskowego, zawiadamiały o tem bezzwłocznie oddział względnie zakład wojskowy, który chorego oddał na leczenie;

4) aby, w chwili odbioru chorego przez oddział względnie zakład wojskowy wystawiały dla niego dokument z potwierdzeniem okresu leczenia, rozpoznaniem i opinję lekarską co do dalszego postępowania oraz ewent. spis zwracanych rzeczy skarbowych.

Szpitale zostające w bezpośredniej administracji Ministerstwa, a mianowicie szpitale państwowe w Krakowie, oraz szpitale powszechne i publiczne w obrębie Województwa krakowskiego otrzymały odpowiednie zarządzenia z Ministerstwa.

Okólnik Ministerstwa Zdrowia Publicznego z d. 2 sierpnia 1922 r. Nr. Z. 23753/5739 22, zawierający specjalne postanowienia o oddawaniu umysłowo chorych do cywilnych zakładów dla umysłowo chorych, zachowuje nadal moc obowiązującą.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 436/IX ex 1923. Kraków, 17 stycznia 1923 r.

W sprawie używania przez apteki godła państwowego.

Okólnik Nr. 60.

Do wszystkich Starostw w obrębie Województwa krakowskiego i Magistratu król. stoł. m. Krakowa.

Na skutek niejednokrotnych zapytań dotyczących sprawy używania przez apteki godła państwowego (na sygnaturach, szyldach i t. p.). Ministerstwo Zdrowia Publicznego reskryptem z dnia 2 stycznia 1923. N. I. 26443/1801/22 wyjaśnia, że zgodnie z przepisami art. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o godłach i barwach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R P. Nr. 69 poz. 416) apteki nie są upoważnione do używania godła państwowego, a poprzednio obowiązujące w tej mierze przepisy szczegółowe lub przywileje prywatne z chwilą wejścia w życie powołanej ustawy zostały skasowane.

O powyższem należy zawiadomić wszystkie znajdujące się w obrębie Starostwa (Magistratu) apteki i wyznaczyć tym aptekom, które godła państwowego używają, krótki termin do zdjęcia tego godła z szyldu; sygnatury i t. p. opatrzone takiem godłem mogą być używane aż do wyczerpania zapasów.

O aptekach, które godła państwowego używają, zechce Starostwo (Magistrat) tut. Urzędowi donieść, jak też i o poczynionych zarządzeniach.

Wojewoda: *Dr Gałecki* w. r.

Odpis.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego.

Nr. F. 37000/22
2705
Warszawa, 22 stycznia 1923.

W sprawie rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 30 października 1922 r. uzupełniającego rozporządzenie z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych.

Okólnik.

Do wszystkich Panów Wojewodów (Wojewódzkich Urzędów Zdrowia) Pana Delegata Rządu w Wilnie (Wydział Zdrowia Publicznego) i Pana Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę (Urząd Zdrowia Publ.).

W Nr. 101 z r. 1922 Dz. ustaw poz. 929, zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego, uzupełniające rozporządzenie z dnia 8-go października 1921, w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych. Rozporządzenie to wprowadza warunek, aby specyfik farmaceutyczny, na którego wyrób i obrót wytwórca pragnie uzyskać zezwolenie „był pod względem składu lub postaci nowością, stanowiącą postęp w lecznictwie“, przyczem wyklucza ono z grupy środków leczniczych, zwanych specyfikami farmaceutycznemi „środki dozowane (tabletki, pigułki, ampułki itp.) zawierające jeden środek działający, o ile nie noszą nazwy dla tego działającego środka przez wytwórcę opatentowanej“.

W myśl tego ulega również odpowiedniej zmianie wyjaśnienie, dotyczące charakterystycznych cech specyfików farmaceutycznych, zawarte w zakończeniu ustępu, rozpoczynającego się od słów: „wobec nasuwających się często wątpliwości...“ okólnika z dnia 5 sierpnia 1922 r. Nr. F. 25202/1722/22.

Oprócz cechy charakterystycznej każdego specyfiku farmaceutycznego określonej w ustępie pierwszym art. 2 rozporządzenia z dnia 8 października 1921 r. (Dz. U. Nr. 87, poz. 640) tj. „postaci swoistej bezpośrednio dla konsumenta przeznaczonej", cechą przeważającej liczby specyfików jest ich fantastyczna nazwa; wszystkie środki lecznicze o nazwach fantastycznych, znajdujące się w sprzedaży powszechnej w aptekach pod postacią swoistą, bezpośrednio dla konsumenta przeznaczoną, podlegają rozporządzeniu w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych i te z nich, które są przeznaczone do sprzedaży nietylko w aptece wytwórcy, mogą być wprowadzane na rynek po uprzedniem uzyskaniu odpowiedniego zezwolenia i zaciągnięciu do rejestru; na ich etykiecie winien znajdować się numer tego rejestru.

Jednym z warunków uzyskania zezwolenia w myśl p. a. art. 2, zmienionego rozporządzenia z dnia 30 października 1922 r. jest „aby nowowprowadzony do sprzedaży powszechnej specyfik farmaceutyczny był pod względem składu lub postaci nowością stanowiącą postęp w lecznictwie"; w razie zwracania się po informacje osób zainteresowanych należy w celu uniknięcia zawodu i kosztów, zwracać im uwagę na ten warunek; jest pożądanem, aby wytwórcy do podania o udzielenie zezwolenia dołączali uzasadnienia ich poglądu, że preparat odpowiada istotnie temu warunkowi. W każdym razie specyfik farmaceutyczny nie może posiadać składu, podanego przepisami krajowej lub obcokrajowej farmakopei, oraz urzędowych manuałów. Jedną z przyczyn, które wywołały postanowienie tego warunku, jest wprowadzanie na rynek przez wytwórców preparatów o jednakowym składzie, coraz to pod innemi nazwami; publiczność zachęcona szumnemi reklamami przechodzi od jednego specyfiku do drugiego, nie wiedząc o tem, że używa w istocie ciągle tego samego preparatu.

Preparaty znane, wytwarzane przez apteki jak: „Syrupus Thiocoli compositus, Syrup Thymi compositus, Glycerofosfaty ziarniste, Piperazyna musująca, Tinctura Ferri oxydati saccharati modo Athenstaedti" i inne mogą być nadal wprowadzane do obiegu bez uzyskania na to osobnego zezwolenia, jednakże tylko pod właściwemi, ogólnie przyjętemi nazwami.

Wykaz preparatów tego rodzaju, dozwolonych do wyrobu i wprowadzania do powszechnej sprzedaży w aptekach przez wytwórnie złożonych preparatów farmaceutycznych i apteki, oraz przepisy oficjalne, podług których preparaty te mają być przygotowywane, zostaną wkrótce ogłoszone. Za dobroć tych preparatów odpowiada zarządzający apteką również w tym wypadku, kiedy preparat został przygotowany w innej aptece lub fabryce preparatów galenowych; również odpowiada on za dobroć i odpowiednie dozowanie wszelkich preparatów dozowanych, niepodlegających w myśl p. c. § 3 przepisom rozporządzeń w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych, a więc tabletek, kapsułek, ampułek itp., noszących nazwę właściwą, niefantastyczną, a więc: „Capsulae Ol. Ricini, Balsami Copaivae, Olei Santali" itd. „Tabulettae Rhei, Acidi Acetylisalicylici, Natri salicylici" itd. „Ampulae Natri Kakodylici, Coffeini natrobenzoici, Ergotini" itd. Środki dozowane w opakowaniach oryginalnych, zawierające jeden środek działający, którego nazwa została w Polsce opatentowana przez wytwórcę i wprowadzane do obrotu przez właściciela patentu, podlegają przepisom w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych.

Równocześnie ze względu na to, że podanie do wiadomości wszystkich Urzędów treści etykiet i druków reklamowych zatwierdzonych przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego przy udzielaniu zezwoleń i rejestracji specyfików, jest ze względów technicznych niemożliwe, poleca się, aby w przypadkach, kiedy Urzędy przestrzegające stosowania się osób zainteresowanych do przepisów § 11, 12, 13 rozporządzenia z dnia 8 października, będą miały wątpliwości, czy etykieta lub reklamy były zatwierdzone w formie, w jakiej znajdują się w obiegu, zwracały się one o wyjaśnienie do Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Minister: *Bujalski* w. r.
Podsekretarz Stanu.

L: IX. 1535 ex 1923. Kraków, 9 lutego 1923.

Wszystkim Starostwom w obrębie Województwa i Magistratowi król. stoł. miasta Krakowa do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ceny drzewa opałowego i budulcowego.

L. 1295/VII. Kraków, dnia 8 lutego 1923.

Okólnik Nr. 1.

Do wszystkich Panów Starostów Województwa krakowskiego.

Stosownie do postanowień § 7 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 11 września 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 96 poz. 887, wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie dostarczania drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym w okresie zimowym 1922/23 ustanawiam następujące ceny za 1 metr przestrzenny drzewa opałowego na pniu, w okręgu tutejszego Województwa na miesiąc luty 1923 roku:

Ceny średnie obowiązujące na miesiąc	Drzewo miękkie							Drzewo twarde							Uwaga
	szczapowe	Krąglak		gałęziowe	Chrust		pniakowe	szczapowe	Krąglak		gałęziowe	Chrust		pniakowe	
		gruby	cienki		gruby	cienki			gruby	cienki		gruby	cienki		
	Cena za m. q. na pniu w Mp.														
Luty	13800	10800	9600	5640	4000	3000	3200	16800	13200	12000	6500	4300	3800	4200	

Ceny ustanowione w powyższej tabeli stosować należy przy obliczaniu wartości drzewa wydawanego w lasach, położonych co najwyżej w odległości 5 km. od stacji kolejowej, przy obliczaniu wartości drzewa w lasach oddalonych 5—10 km. od stacji kolejowej stosować należy ceny powyższe z 10% zniżką, przy odległości 10—20 km. z 20%, przy odległości 20—30 km. z 30% zniżką.

Od powyższego orzeczenia, którem ustanowiono ceny drzewa opałowego na pniu, można wnieść odwołanie do Ministerstwa Robót Publicznych, które należy podać przez Województwo w ciągu 14 dni, licząc od dnia ogłoszenia w Dzienniku urzędowym.

Odwołanie stosownie do postanowień § 10 powołanego rozporządzenia z dnia 11 września 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 96 nie wstrzymuje wykonania zarządzeń zajęcia drzewa.

Polecam Panu Staroście, aby wszystkim właścicielom lasów zwrócił uwagę na reskrypt niniejszy, którym ustanowiono ceny drzewa opałowego z podaniem jego treści bezzwłocznie po otrzymaniu „Dziennika Urzędowego".

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 1296/VII. Kraków, dnia 8 lutego 1923.

Okólnik Nr. 2.

Do wszystkich Panów Starostów Województwa krakowskiego.

Na zasadzie § 1 rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 2 stycznia 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 10 ustanawiam następujące ceny za 1 m^3 drzewa budulcowego na pniu w okręgu tutejszego Województwa na miesiąc luty 1923:

Ceny średnie obowiązujące na miesiąc	Sosna — Świerk — Jodła				Uwaga
	Klasa grubości wegług średnicy mierzonej w połowie długości				
	do 20 cm.	21—30	31—40	41 i wyż.	
	Cena m. q na pniu w Mp.				
Luty	47.000	58.000	68.000	78.000	

Ceny ustanowione w powyższej tabeli stosować należy przy obliczaniu wartości drzewa wydawanego w lasach, położonych co najwyżej w odległości 5 km. od stacji kolejowej, przy obliczaniu wartości drzewa w lasach oddalonych 5—10 km. od stacji kolejowej stosować należy ceny powyższe z 10% zniżką, przy odległości 10—20 km. z 20%, przy odległości 20—30 km. z 30% zniżką.

Polecam Panu Staroście, aby treść tego obwieszczenia podał do wiadomości wszystkich interesowanych z pouczeniem, że przeciwko ustanowionym cenom przysługuje prawo odwołania do Ministerstwa Robót Publicznych w ciągu dni 14, licząc od dnia ogłoszenia tego obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Województwa.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Mianowania i przeniesienia.

Minister Spraw Wewnętrznych posunął starostów Stanisława Gawła przydzielonego do służby w Urzędzie Wojewódzkim, Antoniego Dziekońskiego w Grybowie i Aleksandra Strzelbickiego w Gorlicach do VI. st. służb. a urzędnika referendarskiego w VIII. st. służb. Józefa Bartla do VII. st. służb.

Wojewoda krakowski zamianował urzędników refendarskich w IX. st. służb. Dra Romualda Foremnego i Jana Gruchacza urzędnikami refer. w VIII. st. służb.; urzędników referendarskich w X. st. służb. Dra Macieja Łacha i Alfreda Winiarskiego urzędnikami refer. w IX. st. służb.; urzędników referendarskich w X. st. służb. Dra Stefana Bartynowskiego, Zygfryda Schlichtinga i Witolda Pollo prowizorycznymi urzędnikami referendarskimi w IX. st. służb.

Wojewoda krakowski zamianował leśniczego Kazimierza Maternowskiego leśniczym powiatowym w X. st. służb. i przydzielił do służby w Okręgowej Inspekcji leśnej w Krakowie w charakterze sekretarza.

Wojewoda krakowski zamianował Leonarda Pawlika prowizorycznym urzędn. kancel. XI. stop. służb. i przydzielił do służby w Państw. Urzędzie Pośrednictwa Pracy w Białej.

Wojewoda krakowski przeniósł urzędnika referendarskiego w VIII. st. służb. Stanisława Sanokowskiego z Wieliczki do Krakowa (Urząd wojewódzki) urzędnika referendarskiego w IX. st. służb. Jana Czechowicza z Krakowa (Urząd wojewódzki) do Wieliczki, a st. państw. lekarza weterynaryjnego Adama Gąskę z Myślenic do Nowego Sącza.

Nekrologia.

† Jan Nowak, starszy państw. lekarz weterynaryjny w Nowym Sączu zmarł dnia 3 lutego 1923 r.

Urodzony w r. 1857 wstąpił ś. p. Jan Nowak po ukończeniu studjów w lwowskiej Akademji weterynaryjnej początkowo do służby samorządowej jako miejski lekarz weterynaryjny w Żywcu. Wkrótce potem przechodzi do służby państwowej i pełni ją kolejno przy Starostwach: w Kałuszu, Tarnobrzegu, Żydaczowie, Stryju, Gorlicach, a ostatnio od połowy roku 1914 w Nowym Sączu. — Administracja traci w Zmarłym bardzo dobrego i sumiennego pracownika. Cześć Jego pamięci!

Ogłoszenia.

Przejęcie agend grobownictwa wojennego przez Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych.

Na mocy rozporządzenia M. R. Publ. z dn. 22 grudnia 1922 L. 171/R. T. agendy grobownictwa wojennego za czas od wybuchu wojny światowej, aż po koniec roku 1922, sprawowane dotąd przez wojskowy „Urząd Opieki nad Grobami Wojennemi“, na terenie Województwa krakowskiego, przeszły od 1 stycznia 1923 r. pod zakres działania Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie.

Biura Urzędu grobownictwa mieszczą się na III. piętrze gmachu „Krzysztofory“ przy głównym rynku w Krakowie.

Strony interesowane winny odtąd wszelkie podania skierowywać pod adresem: „Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych, referat grobownictwa wojennego w Krakowie“. Ustnych informacji udzielać będzie Urząd codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt w godzinach od 11-tej do 1-szej.

Dyrektor: *Inż. H. Dudek* w. r.

Koncesje na apteki.

Województwo krakowskie nadało prawomocnie reskryptem z dn. 17 stycznia 1923, L. 68110/8587/IX ex 922 Mr. farm. Adamowi Lindnerowi koncesję na otwarcie nowej apteki publicznej w Krakowie.

Województwo krakowskie nadało reskryptem z dnia 17 stycznia 1923, L. 64256 8057/IX ex 922 Mr. farm. Klementynie Wiktorji Julji (3-im) z Zubrzyckich Bączkowskiej koncesję na samoistne prowadzenie apteki publicznej w Limanowej, nabytej od Mr. farm. Walerjana Franciszka Salezego (2-im) Zubrzyckiego.

Zaprzysiężenie geometrów.

Inż. Franciszek Alszer, rządowo-upoważniony geometra cywilny z siedzibą w Nowym Sączu, złożył w tamtejszem Starostwie przepisaną przysięgę.

Michał Kisil, rządowo-upoważniony geometra cywilny z siedzibą w Tarnowie złożył przepisaną przysięgę.

Unieważnienia.

Województwo krakowskie unieważnia legitymację kolejową L. 408, wystawioną przez b. Namiestnictwo na nazwisko Ferdynanda Forysia, urzędnika kancelaryjnego Starostwa w Wadowicach, a to z powodu zaginięcia.

Województwo krakowskie unieważnia legitymację L. 1, wystawioną przez Okr. Dyrekcję Robót Publicznych w Krakowie na nazwisko Jana Kuchny dozorcy drenarskiego, a to z powodu zaginięcia.

Gmina Cholerzyn w powiecie krakowskim zgłasza unieważnienie pieczątki gminnej z napisem: „Gmina Cholerzyn“. a to z powodu zaginięcia.

Starostwo „Podgórze obszar wiejski“ w Krakowie.

L. 539 23. Kraków, 30 stycznia 1923 r.

Obwieszczenie.

Eisig Chaim 2-im Griffel, zamieszkały w Stanisławowie, właściciel „Pierwszej Stanisławowskiej Fabryki nafty, oleju maszynowego i benzyny“ zastąpiony przez Dra Henryka Silbersteina adwokata krajowego w Krakowie ul. Gołębia L. 3, wniósł prośbę do tutejszego Starostwa, przedkładając plany budowy i sytuacji, o zezwolenie na budowę rafinerji nafty w Skawinie na parcelach grunt L. kat. 2030/4 i bud. L. kat. 383.

Starostwo stosownie do postanowień III rozdziału ordynacji przemysłowej podaje do publicznej wiadomości, że przepisana rozprawa komisyjna odbędzie się dnia 2 marca 1923 r. o godzinie 10-tej przed południem na miejscu celem sprawdzenia czy względnie o ile projektowane urządzenie tego zakładu przemysłowego jest dopuszczalne.

Punkt zborny Magistrat w Skawinie.

Plany wspomnianego zakładu przemysłowego są do przeglądnięcia przez strony interesowane w Starostwie dla powiatu „Podgórze obszar wiejski“ w Krakowie, ulica Józefińska 14, biuro Nr. 9 w godzinach urzędowych, a ewentualne zarzuty mogą być wnoszone do Starostwa pisemnie lub protokolarnie do dnia poprzedającego dzień komisji, a najpóźniej przy rozprawie komisyjnej, ile że w razie przeciwnym udzielone będzie pozwolenie na zamierzoną budowę rafinerji nafty, o ile nie zajdą jakie przeszkody z urzędu.

Starosta: *Rawski* m. p.

Odpis.

L. VII. 54/25 1923. Biała, 15 stycznia 1923.

Ogłoszenie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 1922 r., L. S. W. 6571 w porozumieniu z Ministrem Skarbu zezwoliło na podstawie ustawy z dnia 24 października 1919 r. Dz. U. Nr. 88 poz. 479 i art. 9 ustawy o zasileniu finansów miejskich z dnia 17 grudnia 1921 Dz. U. Nr. 2 z r. 1922 gminie miasta Białej w Województwie krakowskiem na pobór:

1) podatku od obrotu w wysokości 2%,
2) dodatku do państwowego zasadniczego, podatku przemysłowego w wysokości 50%,
3) podatku od nieruchomości w wysokości 30%
4) podatku od lokali w wysokości faktycznego komornego względnie wartości czynszowej . . . . , . . 25%,
5) opłaty spożywczej od mięsa w kwocie 5 Mk od 1 kg.

Co podaje się do publicznej wiadomości.

Magistrat król. woln. m. Białej.

Burmistrz: *Schmeja* w. r.

L. 155/23.

Ogłoszenie.

Zwierzchność gminna ogłasza, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zatwierdziło rozporządzeniem z 13 grudnia 1922 Nr. S. M. 6328 w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu na podstawie ustawy z 24 października 1919 Dz. U. Nr. 88 poz. 479 i art. 9 ustawy o zasileniu finansów miejskich z dnia 17 grudnia 1921 Dz. U. Nr. 2 z r. 1922 uchwałę Rady gminnej w Andrychowie z 5 sierpnia 1922 w sprawie poboru na rzecz miasta:

1) podatku od obrotu w wysokości 0·2%,
2) dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego w wysokości 50%,
3) podatku od nieruchomości w wysokości 30%.
4) podatku od lokali w wysokości faktycznego komornego wzgl. wartości czynszowej 25%.

Andrychów, dnia 9 lutego 1923.

Burmistrz: *Fryś.*

Drukarnia Związkowa, w Krakowie pod zarządem J. Dziubanowskiego.